

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο Σολωμός κ’ η άσφην περιβολή του ύπηρετου του. ‘Ιδρώνειν και τὰ ζύλα: Τί έγγραφον ε κ. Ξενόπουλος κ’ η κ. Κυβέλη κ’ ένα Λεύκωμα. Οί δυε κομψευόμενοι κ’ ε Σουρή. ‘Ο Πλάτων Δρακούλης και η φρουραγία. ‘Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο του. ‘Η φιλολογικές συγκαταρτήσεις στο σπίτι του Σουρή, κτλ. κτλ.

ύπηρετης του μεγάλου μας ποιητού Σολωμού, ο Λάμπρος, έπρεπε να είναι πάντοτε άφωγος ντυμένος. ‘Όταν μάλιστα σερβίριζε το φαγητό του κεινού του, έπρεπε κατά κανόνα να φοράει μαύρα τσόχια ρούχα. ‘Έτσι, μιά μέρα ποίκανε ζεστή ύπερβολική, παρουσιάστηκε λουναμένος στον ‘Ιδρώτα.

—‘Ιδρώνεις, Λάμπρο; τόν ρώτησε ο μεγάλος ποιητής.

—Ναις, σου ζοντε! άποκριθηκε ο ύπηρετς.

—Και ιδρώνει το ζέλο!... Ξαναπαί ο ποιητής. Κούτσουρο ο Λάμπρος.

‘Ο εκλεκτός συνεργάτης μας κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, πριν από πολλά χρόνια, έγραψε επί κάποιου λεύκωμα τα έξης, εironευόμενος την αβυσθρότητα του άκαμύστου Κ. Χρηστομάνου, διεψήθητο της «Νέας Σουρή» τότε :

«‘Η μέ τη συνειδησί σου θα τὰ έγης καλά ή μέ τον κόσμο ή μέ τον κ. Χρηστομάνο. Και μέ τὰ τρία μαζί, άδύνατον. Γρηγόριος Ξενόπουλος»

‘Η κ. Κυβέλη, δημοσίεγημα του Χρηστομάνου, έγραψε στο ίδιο λεύκωμα, όταν έπεσε στά χέρια της, záτοι από το άξιωμα του κ. Ξενόπουλου :

«...Πρίτοι!... Κυβέλη ‘Αδριανού»

Κάποτε δυό ‘Αθηναίο κομψευόμενοι ζευγαίτηκαν σε μιά πλασטיγγα του δρόμου. Κατόπιν άρχισε ο βαρύτερος να κοκορεύεται για την ύπερωχη του. Τη στιγμή αυτή όμως πέφτασε τυχαίως από κοντά τους ο Σουρή; ο όποιος άντελήθησε τί συνέβαινε και θέλησε να τους συμβιάσει.

—Ε, τους φώναζε, ο ένας είνε εκό τρόπο...

Κι’ ο Σάν-Γιέν έθγαλε από τη ζώνη τους δυό μητέρα μαχαίρια, έτοιμος κίολας να γίνη ο δήμιος του «κίτριου άστέρου».

Οί άλλοι Κινέζοι τότε θήληκαν άθρομθα από το δωμάτιο.

—Αυτήσου με, Σάν-Γιέν, τόν παρακάλεσε ή ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ. Συγγυρεσέ με... Δός μου ένα μαγαίρι να τό καρφώσω στην καρδιά μου. Μά μη μέ ταπεινώσης περισσότερο... Μή μέ θασαίνσης, Σάν-Γιέν!...

Μά ο Σάν-Γιέν ήταν άμετάπειτος. ‘Αρπαξε τὰ δυό μαγαίρια και προχώρησε λιγάκι, όταν άάσανα άκούστηκε ένας παράξενος θρούθος. ‘Ο Κινέζος έστρεψε τό αυτί και πετώντας κάτω τὰ μαγαίρια, έθγαλε τό πιστόλι του. Τήν ίδια στιγμή, ή ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ ώρμησε για να τό πάρη από τό χέρι τό πιστόλι. Και τότε άρχισε μεταξύ τους μιά άγρια και λυσσώδη πάλη. ‘Ο Σάν-Γιέν, θλέποντας ότι μπορούσε να χάση τό παιγνίδι και τρομοκρατημένος από τόν παράξενο θρούθο που άκουγε να δυναμώνη, τράβηξε τί σκανδάλη. ‘Η οσείαση χτύπησε στό στήθος τήν ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ κι’ ο «κίτριος άστέρης» σωριάστηκε καταγής αιμόφυρτος.

‘Ο Σάν-Γιέν στήθηκε μιά στιγμή κατάπληκτος, νομίζοντας ότι είχε σκοτώσει την πρώην άραφθαιστικιά του κι’ ύστερα ώρμησε για να έξαφανιστή. Μά ή πότα άνοιξε τότε άπότομα και παρουσιάσθηκαν πέντε πόλιωμα να τό πιστόλια στό χέρι.

‘Ο Σάν-Γιέν που είχε ένκατασταθή από καιρό στό Σικάγο, ήταν άρχηγος μιάς πασαένης υωστικής όργανώσεως που τιμωρούσε άπάθροστα κάθε Κινέζο και κάθε Κινέζα που περιφρονούσαν τίς παλιές παραδόσεις της πατρίδας τους.

‘Η άστυνμία λοιπόν έκείνες τίς μέρες παρακολουθούσε τὰ πρόσωπα που συγκεντρωνόντουσαν στο σπίτι του Σάν-Γιέν κι’ εκέλη άκριάδης τη νύχτα, μόλις έλασε από τη διεύθυνση του ξενοδοχείου τήν έλαφάνισι του «κίτριου άστέρου», έσπευσε να κινή έρευνα σ’ αυτό τό μετρητάδες σπίτι τών Κινέζων.

‘Η ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ, μούθησε, δεν είχε τραυματιστή σοβαρά. ‘Υστερ’ από δυό μέρες μπόρεσε να ξαναυρίση στο Χόλλυγουντ και να κλειστή πάλι στην άπόρθητη θύλακα της.

Κι’ έτσι αυτή ή περιπέτεια της, όσο κι’ άν ήταν τραγική, τής θγήκε σέ καλό, γιατί κανείς άλλος «άστέρης» του Χόλλυγουντ δεν είχε ποτέ του από τίς έφημερίδες μιά τόσο θορυβώδη και άνέξοδη ρεκλάμα γύρω άπ’ τ’ όνομά του.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

λαφρός κι’ ο άλλος κούτσουρο!... Κόκκαλο οί δυό κομψευόμενοι...

‘Ο σοβαρότερος πρόβλημα του σοσιαλισμού στη χώρα μας, ο περιφημος Πλάτων Δρακούλης, συνδέεται φιλικώς, πριν από πολλά χρόνια, με τόν συγγαμμό κ. Γρηγόριο Ξενόπουλο.

‘Ιδού λοιπόν μιά σύντομη αναγγραφή του περιήμου όσο και πρωτότυπου αυτού σοσιαλιστού, εironιστού, άνθρακιστού και φρουραγίου μάλλον παρά φτωχόταγου, ή όποιά θρείλεται στον κ. Ξενόπουλο :

«Τώρα πλέον ο Δρακούλης τρέφεται άποικιστικά με καρπούς. ‘Εγινε έτσι παχύτερος, εύφορότερος, τὰ δε χαρακτηριστικά του προσέλαβαν μίαν όιαλοτήτα, μίαν ήμερμια, μίαν γλυκύτητα, τήν όποιαν βέβαια δεν μπορεί να έχη ζώον σαρκόφθορον!... ‘Ο κ. Δρακούλης παρμύει εις τό έξωτερικόν και επισκέπεται από καιρού εις καιρόν τήν ‘Ελλάδα και μετά χαράς επαναβλέπει τους παλαιούς του φίλους. ‘Ηθελε λοιπόν πάλιν προχθές (δηλαδή στις 3 Δεκεμβρίου του 1893, γιατί τό άνωτέρω ο κ. Ξενόπουλος τὰ έγραψε στις 3 Δεκεμβρίου του 1893), έννομα δε άληθινά ότι είδα και τί, πού τόν είδα. Δεν γνωρίζω πού δέκα έτών, άφούτου ήτο άκόμη συντάκτης του ‘Αλδωσ». Είνε αγαθός, άφωσμημένος, πολύ δε εύγάριστος εις τήν στωικμια, εφάρης και έτοιμολόγος. Τό νόστιμον είνε πού άνάγει τα πάντα εις τόν σοσιαλισμόν και εις τήν φτωγαγία. Δεν έχω καιρόν να σάς διηγηθώ πως είνε άνεύθυνον τó έξήγησεν με τό ότι θα γράψω...σοσιαλιστικά μυθιστορημια! ‘Αλλά θα σάς διηγηθώ έν ανέκδοτόν του συντομώτερον :

»‘Ετόργασεν εις ένα έστιατόριον τό 1890. ‘Ησαν ά ήμέρα του Πάσχα, άγίνο δε να φαντασθήτε τήν έκκλησάν τών γκαρσονιών, πού τόν έβλεπαν να τρωγη αιά, τυρόν, γάτος και φρούτα, ένω τόνον έκτάκτως πλουσία ήτο εκείνας τὰς ήμέρας ή άστα.

»—Είνε φτωγόταγος, τους έλεγα. ‘Αλλά δεν έννοούσαν τίποτε και εκίταζον τόν Δρακούλην ως περιεργον ζών. ‘Η άλήθεια είνε ότι τό τρώμα ήτο σκανδαλώδες και άρχισα να χάσω κι’ένω τήν ύπομονή μου και τού είπα :

»—Τέτοις άρχξές δεν τίς έννοού! Φάγε, καιμεινε, λίγο κρέας. Νά, κι’ αυτό τό αϊού πού τρώς τώρα, είνε μιά ύπαίθεξ, πού τήν καταστρέφεις...

»—‘Όχι, μού άπάντησε ήμέσος ο Δρακούλης; Θά ήθελες λοιπόν να σου τό άρτισο να γίνη όρνιθα, για να τής

κόψης τό λαμό!...

»Και μού έδειξε με δεικνυμιαν και λύπη τήν όρνιθα, τήν όποιαν κατεθρόνιζε. Εθδές δε κατόπιν, ός εν ούθρη, εις τήν όποιαν τόν φτωγόταν διεδέγχετο ο σοσιαλιστής, έτόργασε :

»—Τί καλά θα ήταν άν μπορούσε κανείς να φουρηση έτσι όλον αυτό του κόσμου τὰ αϊνά, πριν γίνει κόπτος...»

‘Ο Σουρής έμεινε τό καλοκαίρι οικογενειακώς στο Φάληρο, αλλά με τό πρωτοβόχια του εφθισώτου γήγξ στο σπίτι του, πού ήταν στην όδον Ζωοδόχου Πηγής, κι’ άνογε τό περίφημο σαλόνια του, όδον συγχάζανε οί φίλοι τον λογοτέχνη, καλλιτέχνη και φιλότεχνο και συζητούσαν και παίζαν μανιωδώς πόκερ. Μερικοί όμως από τούς φίλους του πομπη τόκαζαν τὰ βράδια για να πάνε στα θέατρα. ‘Ο Σουρής λοιπόν θύμωσε πολύ μαζί τους, και όταν συναντούσε κανένα άπ’ αυτούς, τού φώναζε :

—‘Όχι, αδελφέ! Δεν τὰ βαρυνθήκατε άκόμη! Προτιμάτε να πηγαίνετε ν’ ακούτε σάξες — και με τέτοιο κρόν — παρά να έρχεσθε εδώ να τὰ λένε, να γελώμεν και να παίζουμε τό πόκερ μας!...

Φίλος του Σουρή ήταν κι’ ο Δρακούλης, ο όποιος στο πανηγυρικό φύλλο της «Εστίας», πού βγήκε για τόν έορτασμό της δεκαετηρίδας του «Ρωμίου», έγραφε ότι φανταζόταν τόν σατυρικό μας ός, μί εγγον άνδρ κί άν ττα, εκρατόντα εις μέν τήν άριστέραν κοιδουνίστριαν, εις δε τήν δεξιάν μητίοναν!...

Τό πανηγυρικό αυτό φύλλο της «Εστίας» περιείχε 73 χαρακτηρισμούς για τόν Σουρή, γαμμένους ήμέτερος και πεζούς. Δεν έλειπαν όμως και τὰ τυπογραφικά λάθη. ‘Έτσι τυπώθηκε μεταξύ άλλων και τό έξής :

«‘Ο Σουρής είνε ο Σάϊστη...κατατρεφωμένος, αντί στυπεινοφωμένος!...